

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 111/2024
01.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Александра Степановића и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Родољуба Маринковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.115/21 од 18.11.2021.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.91/22 од 08.03.2022.године, у седници већа одржаној дана 01.02.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА-адвоката Родољуба Маринковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.115/21 од 18.11.2021.године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.91/22 од 08.03.2022.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници К.бр.115/21 од 18.11.2021.године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од десет месеци, која ће се извршити у просторијама у којима окривљени станује, уз примену електронског надзора, и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 8.000,00 динара, те да оштећеном ББ на име имовинско-правног захтева исплати износ од 35.000,00 еура, у динарској противвредности. Окривљени је обавезан и да оштећеном ББ на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 132.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.91/22 од 08.03.2022.године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, па је потврђена пресуда Основног суда у Сјеници К.бр.115/21 од 18.11.2021.године.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА-адвокат Родољуб Маринковић, због повреде закона из члана 16.,419.,425.,426., 427.,428.став 8.,438.став 2. тачка 1), 438. став 2. тачка 2) и 3) и 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине побијане пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правоснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4 ЗКП, бранилац окривљеног истиче да је окривљени обавезан да оштећеном надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 132.000,00 динара, али да је било основа да се окривљени ослободи од плаћања трошкова кривичног поступка, имајући у виду да је незапослено лице, породичан човек, отац троје малолетне деце, те да живи од социјалне помоћи.

Одредбом члана 261. став 1. ЗКП, одређено је да су трошкови кривичног поступка издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка, док је ставом 2. тачка 7) истог члана прописано да трошкови кривичног поступка обухватају награду вештаку, награду стручном саветнику, награду и нужне издатке браниоца, нужне издатке приватног тужиоца и оштећеног као тужиоца и њихових законских заступника, као и награду и нужне издатке њихових пуномоћника.

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП је прописано да кад суд окривљеног огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка, док је ставом 4. истог члана прописано да у одлуци којом решава о трошковима, суд може ослободити окривљеног од дужности да надокнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до 6) и 9) ЗКП, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица која је он дужан да издржава.

По оцени Врховног суда, првостепени суд није поступио противно одредбама члана 441. став 4. ЗКП, јер из одредбе члана 264. став 4. ЗКП произилази да је ослобођење окривљеног од дужности да надокнади трошкове кривичног поступка факултативног, а не обавезујућег карактера, па је на оцени суда да у сваком конкретном случају процени да ли постоји основ да се окривљени ослободити од плаћања трошкова или не, што наводе браниоца у овом делу чини неоснованим.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреде закона из члана 16., 419., 425., 426., 427., 428. став 8., 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП. Како наведене повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се овај суд у разматрање и оцену ових повреда није упуштао.

Бранилац окривљеног указује на повреду члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП, али уопште не наводи који доказ сматра незаконитим, па у том делу захтев нема прописан садржај. У осталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног наводи да код окривљеног није постојала намера да прибави противправну имовинску корист, да је споран износ који је наведен у оптужном акту, да суд није на поуздан начин утврдио стварно потраживање оштећеног, при томе детаљно анализирајући садржину предметних уговора које је закључивао окривљени, чиме оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па се Врховни суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић